

אדי נמנוב ז"ל

אחד האנשים הראשונים שהכרתי בכפר הנשיא היה אדי נמנוב.

הגעתי לביקורי הראשון כאן ביום שישי באוטובוס של אחרי הצהריים, ואחרי כוס תה בחדרו של אריה, הוא אמר לי שהוא צריך לצאת להביא מישוה מהשדה. נכנסנו לג'יפ של הפלחה, יחד איתנו נכנס אמיר נמנוב, שהיה אז בן חמש, ונסענו לשטחי "דרוז". אדי ירד מהטרקטור, חיבק את אמיר ונכנסנו כולנו לג'יפ כדי לחזור לקיבוץ.

במשך כמה שנים עבד אריה בענף הפלחה שאדי היה המרכז שלו. מהשנים האלה הכרתי חלק מהבדיחות שדורית סיפרה בהלוויה (כמה עולות העוגות השבורות האלה.... הסברים אפשר לקבל אצל המשפחה) ובדיחות אחרות.

אני מעלה לנגד עיניי זיכרונות מאדי, ממש לא מהשנים האחרונות, שהיו ההיפוך הגמור של חיי הפעלתניים ללא מנוחה, לפני הימים שבהם היה רתוק למיטה. הזיכרונות הם רבים מאד ומגוונים, זיכרונות מברית השחייה, מסידור העבודה, מהיותו מא"ז (מפקד איזור), מניהול "גמדא", מהוראת החינוך הגופני בעמק החולה, והוראת ברידג', אבל הבולט שבהם הוא זיכרון ההצגות, הזיגים והאירועים שהוא הפיק, עם כל האביזרים והפעלולים, שהוא לא חסך בהם.

הצגה ממוצעת אצל אדי התחילה בשעה שמונה וכעבור שלוש שעות עדיין לא הסתיימה... ובמיוחד אזכור תמיד את חגיגות חצי היובל לכפר הנשיא, חודשים ספורים לפני מלחמת יום הכיפורים, אירוע ספקטקולרי שנמשך סופ"ש שלם, בחלקו פה בכפר הנשיא ובחלקו למטה במנסורה, וחצי יובל אחר כך, ביובל החמישים של כפר הנשיא הוא ביים את הזיג, שייזכר תמיד על כל מי שנכח בקהל אז, או צפה בסרטון ביו-טיוב: THE FULL MONTY. כמה וכמה מהשחקנים של הזיג הזה הלכו כבר לעולמם: מוסי, הנרי בן יהודה, אלן איסטון, ריימונד סולומון וג'ו סינה. אדי הגיע עכשיו אליהם, ומכאן והלאה הם מתגלגלים שם מצחוק, כהמשך למסורת כפר הנשיא שלהם.

נזכור אותך תמיד, אדי, בחיך.

תמר וולפין

